

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଅନ୍ତରମୁଖୀ ହୁଅ ଅର୍ଥାତ୍ ରୁପ ରୁହ, ମୁଖ ଦୃଢ଼ାରା କିଛି ବି କୁହ ନାହିଁ, ପରତ୍ସେକ କାର୍ଯ୍ୟ ଶାନ୍ତିପୂର୍ବକ କର, କେବେ ବି ଅଶାନ୍ତି ସୃଷ୍ଟି କର ନାହିଁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମମାନଙ୍କୁ କାଟ୍‌ଗାଳ କରିଥିବା ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଶତ୍ରୁ କିଏ ?

ଉତ୍ତର:- କ୍ରୋଧ । କଥାରେ ଅଛି ଯେଉଁଠି କ୍ରୋଧ ଥାଏ ସେଠାରେ ପାଣି ମାଠିଆ ମଧୁ ଶୁଖିଯାଏ । ଭାରତର ଧନ ସମ୍ପଦର ମାଠିଆ ଯାହାକି ହୀରା-ଜବାହରତରେ ଭରପୁର ଥିଲା ତାହା ଏହି ଭୂତ କାରଣରୁ ହିଁ ଖାଲି ହୋଇଗଲା । ଏହି ଭୂତଗୁଡ଼ିକ ହିଁ ତୁମକୁ କାଟ୍‌ଗାଳ କରିଛନ୍ତି । କ୍ରୋଧୀ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜେ ମଧୁ ଜଳିଥାଏ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧୁ ଜଳାଇଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ଏବେ ଭୂତକୁ ଅନ୍ତରମୁଖୀ ହୋଇ ବିଚାରିତ କର ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ, ଅନ୍ତରମୁଖୀ ହୋଇ ରୁହ । ଅନ୍ତରମୁଖୀତା ଅର୍ଥାତ୍ କିଛି ବି କୁହ ନାହିଁ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏହି ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ଆଉ କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଏଠାରେ କେବଳ ବୁଝାଯାଉଛି ଯେ ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ମଧୁ ଏହିଭଳି ରହିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ମନମନାଭବ । ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ପରମ ଏବଂ ମୁଖ୍ୟ ପଣ୍ଡା । ତୁମେମାନେ ଘରେ ମଧୁ କ୍ରୋଧ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । କ୍ରୋଧ ଏପରି ଯାହାକି ପାଣି ମାଠିଆ ମଧୁ ଶୁଖାଇଦେଇଥାଏ । କ୍ରୋଧୀ ମନୁଷ୍ୟ ଅଶାନ୍ତି ସୃଷ୍ଟି କରିଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ମଧୁ ଶାନ୍ତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ଭୋଜନ କରି ନିଜର ଧନ୍ୟ ଅଥବା ଅର୍ଥ ଆଦିକୁ ଚାଲିଯିବା, ସେଠାରେ ମଧୁ ସାଲେନ୍‌ସରେ (ଶାନ୍ତିରେ) ରହିବା ଭଲ କଥା ନା । ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ଆମର ଶାନ୍ତି ଦରକାର । ଏକଥା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଇଛି ଯେ ଶାନ୍ତିର ସାଗର ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ବାବା । ବାବା ହିଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏଥିରେ ଅଧିକ କିଛି କହିବାର ନାହିଁ । ଅନ୍ତରମୁଖୀ ହୋଇ ରହିବାର ଅଛି । ଅର୍ଥ ଆଦିରେ ନିଜର କାମ କଲେ ମଧୁ ଏଥିରେ ଅଧିକ କିଛି କହିବାର ନାହିଁ, ବିଲକୁଲ୍ ମିଠା ହୋଇ ରହିବାର ଅଛି । କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଲଢେଇ ଲଢ଼ାଏ କରିବା ଏସବୁ କ୍ରୋଧ ଅଟେ । ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଶତ୍ରୁ ହେଲା କାମ ବିକାର । ପୁଣି ଦୃଢ଼ତା ନିମ୍ବରରେ କ୍ରୋଧ । ଏହା ଦୃଢ଼ାରା ପରସ୍ପରକୁ ଦୁଃଖ ଦେଉଛନ୍ତି । କ୍ରୋଧ ଦୃଢ଼ାରା କେତେ ଲଢେଇ ହେଉଛି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଲଢେଇ ହୋଇନଥାଏ । ଏସବୁ ହେଲା ରାବଣ ପଣିଆର ଲକ୍ଷଣ । କ୍ରୋଧୀମାନଙ୍କୁ ଆସୁରୀ ସମ୍ପର୍କଦାୟ କୁହାଯାଉଛି । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଭୂତର ପ୍ରବେଶତା ହୋଇଥାଏ ନା । ଏଥିରେ କିଛି କହିବାର ହିଁ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ତ ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ, ତେଣୁ ସେମାନେ କ୍ରୋଧ କରିବେ, କ୍ରୋଧୀ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ କ୍ରୋଧ କରିବା ଦୃଢ଼ାରା ଲଢେଇ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଏହା ବହୁତ କଠା ଭୂତ, ଏହାକୁ ଯୁକ୍ତିର ସହିତ ନିଜ ଭିତରୁ ବାହାର କରିଦେବା ଦରକାର । ମୁଖରୁ କିଛି ବି କଠୋର ଶବ୍ଦ ବାହାର କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଏହା ବହୁତ କ୍ଷତିକାରକ । କ୍ରୋଧ ଦୃଢ଼ାରା ହିଁ ବିନାଶ ହୋଇଥାଏ ନା । ଯେଉଁ ଘରେ କ୍ରୋଧ ଥାଏ ସେହି ଘରେ ବହୁତ ଅଶାନ୍ତି ଥାଏ । ଯଦି ତୁମେ କ୍ରୋଧ କରିବ ତେବେ ବାବାଙ୍କର ନାମ ବଦନାମ କରିଦେବ । ତେଣୁ ଏହି ଭୂତକୁ ନିଜ ଭିତରୁ ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ । ଯଦି ଥରେ ବାହାର କରିବ ତେବେ ଅଧାକଳ୍ପ ପରମ୍ପରା ଏହି ଭୂତ ଆସିବ ନାହିଁ । ଏହି ୫ ବିକାର ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ପୁରୁଣାମାତ୍ରାରେ ଅଛି । ଠିକ୍ ଏହିପରି ସମୟରେ ହିଁ ବାବା ଆସିଥା'ନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ କି ବିକାର ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ପୁରୁଣାମାତ୍ରାରେ ଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମନୁଷ୍ୟର ଦୃଷ୍ଟି ଏବଂ ବାଣୀ କରିମିନାଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଇଛି । ଜୋରରେ କଥା ହେବା ଦୃଢ଼ାରା ମନୁଷ୍ୟ ରାଗିଯାଇଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ଘରେ ମଧୁ ଅଶାନ୍ତି ସୃଷ୍ଟି କରିଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ କାମ ଏବଂ କ୍ରୋଧ ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ ତୁମର ବହୁତ ବଡ଼ ଶତ୍ରୁ । କ୍ରୋଧୀ କେବେ ବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଯୋଗୀମାନେ ହିଁ ସର୍ବଦା ଶାନ୍ତିରେ ରହିପାରିବେ । ତେବେ ନିଜ ମନକୁ ପଚାରିବା ଉଚିତ — ଆମ ଭିତରେ କୌଣସି ଭୂତ ତ ନାହିଁ ? ମୋହ ଏବଂ ଲୋଭର ଭୂତ ମଧୁ ରହିଛି । ଲୋଭର ଭୂତ ମଧୁ କିଛି କମ୍ ନୁହେଁ । ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ହେଲେ ଭୂତ କାହିଁକି ନା ଏମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ରାବଣର ସେନା ।

ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଶିଖାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନେ ଏଥିରେ ବହୁତ ଦୃଢ଼ତାରେ ପଡ଼ୁଛନ୍ତି । କିଛି ହେଲେ ବି ବୁଝୁ ନାହାନ୍ତି କାହିଁକି ନା ବହୁତ ଭକତି କରିଛନ୍ତି ନା । ଭକତି ହେଲା ଦେହ-ଅଭିମାନ । ଅଧାକଳ୍ପ ହେବ ତୁମେ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ରହି ଆସିଛ । ବାହ୍ୟମୁଖୀତାରେ ରହିଥିବା କାରଣରୁ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ବୋଲି ଭାବୁନାହିଁ । ବାବା ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି ଯେପରି ପିଲାମାନେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେହିଭଳି ହୋଇପାରୁ ନାହାନ୍ତି, ଅନ୍ୟ ସବୁ କଥା ମାନୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ବି କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ବାବାଙ୍କୁ କିପରି ମନେ ପକାଇବୁ, କିଛି ତ ଦେଖାଯାଉନାହିଁ । ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଉଛି — ତୁମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରୁଛ ଏବଂ ଏକଥା ମଧୁ ଜାଣିଛି ଯେ ଲାଏ ଆମର ଅବିନାଶୀ ପିତା ତେଣୁ ମୁଖରେ ଶିବ-ଶିବ କହିବାର ନାହିଁ । ତୁମେ ନିଜ ଅନ୍ତରମାନରେ ଜାଣିଛ ନା ମୁଁ ଏକ ଆତ୍ମା ଅଟେ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଶାନ୍ତିର ଭିକ୍ଷା କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଶାନ୍ତିର ସାଗର ସେହି ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଅଟନ୍ତି ।

ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସିଏ ସମ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ଦେବେ । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ଶାନ୍ତି ହୋଇଯିବ ଏବଂ ଜନମ-ଜନମାନତରର ବିକରମ ମଧ୍ୟ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ବାକି ଆଉ କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ବାକି ଏତେ ବଡ଼ ଲିଙ୍ଗ ଇତ୍ୟାଦି ନାହିଁ, ଆତ୍ମା ବହୁତ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଏବଂ ବାବା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସୂକ୍ଷ୍ମ । ତାଙ୍କୁ ତ ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାଉଛି -- ହେ ଭଗବାନ, ହେ ଗଡ଼ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । କିଏ କହୁଛି ? ଆତ୍ମା କହୁଛି — ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ତେଣୁ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ମନମନାଭବ । ମିଠା-ମିଠା ପିଲାମାନେ, ଅନ୍ତରମୁଖୀ ହୋଇ ରୁହ । ଏସବୁ ଯାହା କିଛି ଦେଖୁଛ ସବୁ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ବାକି ଆତ୍ମା ଶାନ୍ତିରେ ରହିଥାଏ । ଆତ୍ମାକୁ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ହିଁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ନ ହୋଇଛି ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଋଷି-ମୁନି ଆଦି ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ଶାନ୍ତି କିପରି ମିଳିବ । ତେବେ ବାବା ତ ଏହାର ସହଜ ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଅନେକ ସନତାନ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଶାନ୍ତିରେ ରହୁନାହାନ୍ତି । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଘରେ ରହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବିଲକୁଲ୍ ଶାନ୍ତ ରହୁନାହାନ୍ତି । ସେଣ୍ଟରକୁ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ଯାଉଛନ୍ତି, ସେହି ସମୟ ଭିତରେ ଶାନ୍ତ ରହି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାନ୍ତୁ, ତାହା ମଧ୍ୟ କରୁନାହାନ୍ତି, ସାରା ଦିନ ଘରେ ହଟ୍‌ଗାମା କରୁଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ସେଣ୍ଟରକୁ ଆସିଲେ ମଧ୍ୟ ଶାନ୍ତିରେ ରହିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ଯଦି କାହାର ଦେହ ସହିତ ପ୍ରୀତି ହୋଇଗଲା ତେବେ ତାଙ୍କର ମନକୁ କେବେ ବି ଶାନ୍ତି ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ବାସ୍, କେବଳ ତାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ହିଁ ଆସିବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଟି ଭୂତ ରହିଛି । କଥାରେ ମଧ୍ୟ କହିଥା'ନ୍ତି ନା ଏହାଙ୍କ ଭିତରେ ଭୂତର ପ୍ରବେଶତା ହୋଇଛି । ଏହି ଭୂତମାନେ ହିଁ ତୁମକୁ କାଟ୍‌ଗାଳ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କେବେ-କେବେ ଦୁଷ୍ଟ ଆତ୍ମାର ପ୍ରବେଶତା ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ଟି ଭୂତର ପ୍ରବେଶତା ହୋଇଛି । ତେଣୁ ଏହି ଭୂତକୁ ତଡ଼ିବା ପାଇଁ ହିଁ ବାବାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି — ବାବା, ଆସି ଆମକୁ ଶାନ୍ତି ଦିଅ, ଏହି ଭୂତକୁ ତଡ଼ିବା ପାଇଁ ଉପାୟ ବତାଅ । ଏହି ଭୂତ ତ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ଅଛି । ଏହା ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଅଟେ ନା । ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଭୂତ ହେଲା କାମ-କ୍ରୋଧ । ତେବେ ବାବା ଆସି ଭୂତମାନଙ୍କୁ ବାହାର କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ତା' ପରିବର୍ତ୍ତେ ତାଙ୍କୁ କିଛି ମିଳିବା ଦରକାର ନା । ବାବା ଭୂତ-ପ୍ରେତ ବାହାର କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ କିଛି ହେଲେ ବି ମିଳୁନାହିଁ । ଏକଥା ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ସାରା ବିଶ୍ୱରୁ ଭୂତକୁ ବାହାର କରିବା ପାଇଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ଭୂତର ପ୍ରବେଶତା ହୋଇଛି । ଦେବତାମାନଙ୍କ ପାଖରେ କୌଣସି ଭୂତ ନଥାଏ, ନା ଦେହ-ଅଭିମାନର, ନା କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହର.... କିଛି ବି ରହିନଥାଏ । ଲୋଭର ଭୂତ ମଧ୍ୟ କିଛି କମ ନୁହେଁ । ଅଶ୍ୱତ୍ଥା ଖାଇବୁ, ତାହା ଖାଇବୁ.... ଏହିଭଳି ଅନେକଙ୍କ ଭିତରେ ଭୂତ ରହିଛି । ନିଜର ଅରନ୍ତମନ ଜାଣିଛି -- ବାସ୍ତବରେ ମୋ ଭିତରେ କାମର ଭୂତ, କ୍ରୋଧର ଭୂତ ରହିଛି । ତେଣୁ ଏହି ଭୂତମାନଙ୍କୁ ବାହାର କରିବା ପାଇଁ ବାବା କେତେ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ଲଚ୍ଛା ହୁଏ, ଆଲିଙ୍ଗନ କରିବୁ, ଏହିପରି କରିବୁ । ତେବେ ଏହା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ରୋଜଗାର ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଥାଏ । କ୍ରୋଧୀମାନଙ୍କର ଅବସ୍ଥା ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ହୋଇଥାଏ । କ୍ରୋଧରେ ଆସି ବାପା ପିଲାମାନଙ୍କୁ, ପିଲା ବାପାକୁ, ସ୍ତ୍ରୀ ସ୍ୱାମୀକୁ ମାରି ଦେଇଥାଏ । ଦେଲୁ ଯାଇ ତୁମେ ଦେଖ କିଭଳି କେଶ ସବୁ ରହିଛି । ଏହି ଭୂତର ପ୍ରବେଶତା ଯୋଗୁଁ ଭାରତର ଅବସ୍ଥା କ'ଣ ହୋଇଗଲାଣି । ଭାରତରେ ଯେଉଁ ବଡ଼ ମାଠିଆରେ ସୁନା-ହୀରା ସବୁ ଭରି ହୋଇ ରହିଥିଲା, ତାହା ସବୁ ଖାଲି ହୋଇଗଲାଣି । କ୍ରୋଧ ପାଇଁ କହିଥା'ନ୍ତି ନା — ପାଣି ମାଠିଆ ମଧ୍ୟ ଶୁଖିଯାଇଥାଏ । ତେବେ ଭାରତର ଅବସ୍ଥା ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ହୋଇଗଲାଣି । କିନ୍ତୁ ଏକଥା କେହି ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବାବା ଏହି ଭୂତମାନଙ୍କୁ ବାହାର କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି ଯାହାକୁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ବାହାର କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ଟ ଭୂତ ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଟେ । ତେବେ ଅଧାକଳ୍ପ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏମାନଙ୍କର ପ୍ରବେଶତା ହୋଇପାରିନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟ କଥା ନ କହିଲେ ଭଲ । ଯଦିଓ କେହି ପବିତ୍ର ରହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଜନ୍ମ ତ ବିକାର ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହେଉଛି । ତେବେ ଏହା ତ ଭୂତ ଅଟେ ନା । ଏହି ଟ ଭୂତ ଭାରତକୁ ବିଲକୁଲ୍ କାଟ୍‌ଗାଳ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଡରାମା କିପରି ରଚନା ହୋଇଛି, ତାହା ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଭାରତ କାଟ୍‌ଗାଳ ହୋଇଯାଇଛି ତେଣୁ ବାହାରୁ କରନ୍ତି ନେଉଛି । ଭାରତ ପାଇଁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି ପାଠଦା ଦ୍ୱାରା କେତେ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ଏହି ଅବିନାଶୀ ପାଠ ଅବିନାଶୀ ବାବା ହିଁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଉକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ ଉକ୍ତିର ବହୁତ ସାମଗ୍ରୀ ରହିଛି । ବରହମାବାବା ଛୋଟ ବୟସରୁ ଗୀତା ପଢ଼ୁଥିଲେ, ନାରାୟଣଙ୍କ ପୂଜା କରୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ କିଛି ହେଲେ ବି ବୁଝୁନଥିଲେ । ମୁଁ ଆତ୍ମା, ସିଏ ଆମର ପିତା ଏହି ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ନଥିଲା, ସେଥିପାଇଁ ପଚାରୁଛନ୍ତି ଆମେ ବାବାଙ୍କୁ କିପରି ମନେ ପକାଇବୁ ? ଆରେ, ତୁମେ ତ ଉକ୍ତିମାର୍ଗରୁ ମନେ ପକାଇ ଆସିଛ — ହେ ଭଗବାନ ଆସ, ଉଦ୍ଧାର କର, ଆମର ଗାଇତ୍ ହୁଅ । ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ ଏବେ ବାବା ଗାଇତ୍ ରୂପେ ମିଳିଛନ୍ତି । ବାବା ତୁମକୁ ଏହି ପୁରଣା ଦୁନିଆରୁ ବୈରାଗ୍ୟ ଦିଆଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଆତ୍ମା ଅପବିତ୍ର ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି, ତେବେ ସେମାନେ ପବିତ୍ର କିପରି ହେବ । ଚମତା ଯେତେ ଗୋରା ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ତ କଳା ଅର୍ଥାତ୍ ପତିତ ଅଟେ ନା । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଗୋରା ସୁନ୍ଦର ଗରୀର ହୋଇଥାଏ ସେମାନଙ୍କର କେତେ ନିଶା ରହିଥାଏ । ତେବେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ ଆତ୍ମା ଗୋରା କିପରି ହେଉଛି ? ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ନାସ୍ତିକ କୁହାଯାଉଛି । ଯେଉଁମାନେ ନିଜର ପିତା ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାକୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି ସେମାନେ ହେଲେ ନାସ୍ତିକ, ଯେଉଁମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ସେମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଆସ୍ତିକ । ବାବା କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜର ମନକୁ ପଚାର — ଆମ ପାଖରେ କେତେ ସତ୍ତ୍ୱତା ରହିଛି ? କେତେ ଆମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛୁ ? ତୁମକୁ ଯୋଗ ବଳ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ରାବଣ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ଏଥିରେ ଶାରିରୀକ ବଳର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ସବୁଠାରୁ ବଳବାନ ହେଲା ଆମେରିକା କାହିଁକି ତା' ପାଖରେ ଧନ, ଦୌଳତ, ବାରୁଦ ଆଦି ବହୁତ ଅଛି । ତେବେ ଏହା ହେଲା ଅନ୍ୟକୁ ମାରିବାର ଶାରୀରିକ ବଳ । କିନ୍ତୁ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ବିଜୟୀ ଆମେ ହିଁ ହେବୁ ।

ତୁମ ପାଖରେ ଆତ୍ମିକ ବଳ ଅଛି, ଯାହା ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ରାବଣ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ, ତୁମେ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ହୋଇଯାଉଛ । ତୁମ ଉପରେ କେହି ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଅଧାକଳ୍ପ ପରମ୍ପରାନ୍ତର ତୁମଠାରୁ କେହି ରାଜତତ୍ତ୍ଵ ଛଡ଼ାଇ ନେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ବାବାଜୀଠାରୁ ଏହି ବରଷା ମିଳୁ ନାହିଁ । ତେଣୁ ତୁମେ କ'ଣ ହେଉଛ । ଟିକେ ବିଚାର କର । ତୁମକୁ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ବହୁତ ସନ୍ଦେହର ସହିତ ମନେ ପକାଇ ସାହଦରଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ସାହଦରଶନ ଚକ୍ରର ଦ୍ଵାରା ବିଷ୍ଣୁ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ଵକୁ ମୁଣ୍ଡ କାଟ କରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ହିଂସାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ତେଣୁ ମିଠା-ମିଠା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ, ତୁମେ କ'ଣ ଥିଲ, ଏବେ ନିଜର ଅବସ୍ଥାକୁ ତ ଦେଖ । ଯଦିଓ ତୁମେ ଯେତେ ବି ଭକ୍ତି ଇଚ୍ଛା କରୁଥିଲ କିନ୍ତୁ ଭୂତକୁ ବାହାର କରିପାରିନଥିଲ । ଏବେ ତୁମେ ଅନନ୍ତରମୁଖୀ ହୋଇ ଦେଖ ଆମ ଭିତରେ କୌଣସି ଭୂତ ନାହିଁ ତ ? ଯଦି କାହା ସହିତ ମନ ଲାଗିଗଲା, ଆଲିଙ୍ଗନ କରିଦେଲ ତେବେ ବୁଝିଯାଅ ତୁମର ସମସ୍ତ ପୁଣ୍ୟର ଖାତା ସମାପ୍ତ ହୋଇଗଲା । ଏମାନଙ୍କର ମୁହଁକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ଭଲ ଲାଗିନଥାଏ । ଏମାନେ ଯେପରି ଅଛୁଆଁ, ସାହରୁ ନୁହଁନ୍ତି । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ମନେ ମନେ ଅନୁଭବ କରନ୍ତି ଯେ ବାସ୍ତବରେ ମୁଁ ଅଛୁତ ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦେହ ସହିତ ସବୁ କିଛି ଭୁଲି, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର, ଏହି ଅବସ୍ଥା ସ୍ଵାଧୀନ ରହିଲେ ହିଁ ତୁମେ ଦେବତା ହୋଇପାରିବ । ତୁମ ଭିତରକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଭୂତ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ନିଜର ଯାତ୍ରା କର । ଅନେକତ୍ତ୍ଵ ଭିତରେ କ୍ରୋଧ ବହୁତ ରହିଛି ସେମାନେ ଗାଳି ଦେବା ବିନା ରହିପାରନ୍ତି ନାହିଁ, ଲଢ଼େଇ ମଧ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି । କ୍ରୋଧ ବହୁତ ଖରାପ ଜିନିଷ । ତେଣୁ ଭୂତମାନଙ୍କୁ ବାହାର କରି ଏକଦମ୍ କଲିଅର ହେବା ଦରକାର । ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଯେପରି ମନେ ନ ପଡ଼ୁ ତେବେ ଯାଇ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବ । ସେଥିପାଇଁ ରତନର ଗାୟନ ରହିଛି । ତୁମକୁ ରତନ ହେବା ପାଇଁ ଜ୍ଞାନର ରତନ ମିଳିଛି । କହନ୍ତି ଭାରତରେ ୩୩ କୋଟି ଦେବତାମାନେ ଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସେଥିରୁ ମଧ୍ୟ ୮ ରତନ ସମ୍ପାଦନର ସହିତ ଉତ୍ତୀରଣ ହେବେ । ସେମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପୁରସ୍କାର ମିଳିବ । ଯେପରି ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନଙ୍କୁ ବୃତ୍ତି ମିଳିଥାଏ ନା । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ । କେହି-କେହି ଚାଲୁ-ଚାଲୁ ତଳକୁ ଖସି ଯାଉଛନ୍ତି, ପୁଣି ଭୂତର ପ୍ରବେଶତା ହୋଇଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ କୌଣସି ବିକାର ରହିବ ନାହିଁ । ତେବେ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସାରା ଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ରହିବା ଦରକାର ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ୫ ହଜାର ବର୍ଷରେ କେତେ ମାସ, କେତେ ଘଣ୍ଟା, କେତେ ସେକେଣ୍ଡ ରହିଛି । କେହି ଯଦି ହିସାବ ବାହାର କରିବାକୁ ଚାହିଁବ ତେବେ ବାହାର କରିପାରିବ । ତେବେ ଆମେ କଳ୍ପ ବୃକ୍ଷର ଚରିତରେ ଲେଖିପାରିବା ଯେ ଗୋଟିଏ କଳ୍ପରେ ଏତିକି ମାସ, ଏତିକି ଦିନ, ଏତିକି ଘଣ୍ଟା, ଏତିକି ସେକେଣ୍ଡ ହୋଇଥାଏ । ତେବେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହିବେ ଯେ ଏମାନେ ବିଲକୁଲ୍ ଠିକ୍ କଥା କହୁଛନ୍ତି । ପୁରା ୮୪ ଜନମର ହିସାବ ବତାଉଛନ୍ତି । ତେବେ କଳ୍ପର ଆୟୁଷ କାହିଁକି ନ ବତାଇବେ । ତେବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମୁଖ୍ୟ କଥା କୁହାଯାଇଛି ଯେମିତି ବି ହେଉ ଭୂତକୁ ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଭୂତମାନେ ତୁମର ପୁରା ସତ୍ୟନାଶ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଭୂତ ନିଶ୍ଚିତ ରହିଛି । କାହିଁକି ନା ସମସ୍ତେ ଏହି ଭ୍ରଷ୍ଟଚାରୀରୁ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଭ୍ରଷ୍ଟଚାରୀ ହେବ ନାହିଁ । କାରଣ ସେଠାରେ ରାବଣ ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ରାବଣକୁ ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ ରାବଣ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ ପୁଣି ରାବଣ ରହିବ ହିଁ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କର । ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ତେଣୁ ବାବାଜୀଠାରୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଆମକୁ ବରଷା ମିଳିବା ଦରକାର । ତୁମେ ଏହିଭଳି ଭାବରେ କେତେ ଥର ଦେବତା ହୋଇଛ ଏବଂ କେତେ ଥର ଅସୁର ହୋଇଛ, ତା'ର ହିସାବ ବାହାର କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଅଗଣିତ ଥର ହୋଇଥିବ । ଆରୁଛା, ପିଲାମାନେ, ଶାନ୍ତିରେ ରୁହ ତେବେ କେବେହେଲେ କ୍ରୋଧ ଆସିବ ନାହିଁ । ବାବା ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି, ତାହା ଧାରଣ କରିବା ଦରକାର । ଆରୁଛା!

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ଵେଦଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ନିଜେ ନିଜକୁ ପଚାର — ମୋ ଭିତରେ କୌଣସି ଭୂତ ନାହିଁ ତ ? ମୋର ଆଖି ବିକାରୀ ହେଉ ନାହିଁ ତ ? ଜୋରରେ କଥା କହିବା ବା ଅଶାନ୍ତି ସୃଷ୍ଟି କରିବାର ସଂସ୍କାର ମୋ ଭିତରେ ନାହିଁ ତ ? ଲୋଭ ବା ମୋହ ରୂପୀ ବିକାର ମୋତେ ଛଟପଟ କରୁନାହିଁ ତ ?

(୨) କୌଣସି ବି ଦେହଧାରୀ ସହିତ ମନ ଲଗାଇବାର ନାହିଁ, ଦେହ ସହିତ ସବୁ କିଛି ଭୁଲି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଦ୍ଵାରା ନିଜ ଭିତରେ ଆତ୍ମିକ ବଳ ଉଠିବାକୁ ହେବ । ଗୋଟିଏ ଥର ଭୂତଗୁଡ଼ିକୁ ବିତାଡିତ କରି ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ମୁକ୍ତି ପାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:-

ନିର୍ମାଣତାର ଗୁଣକୁ ଧାରଣ କରି ସମସ୍ତତ୍ତ୍ଵକୁ ସୁଖ ଦେଉଥିବା ସୁଖର ଦେବତା, ସୁଖ ସାଗ୍ରାଦ ହୁଅ ।

ତୁମଭଳି ମହାନ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଚିହ୍ନ ହେଲା ନିର୍ମାଣତା ଅର୍ଥାତ୍ ନିରହଂକାରୀତା । ଯେତେ ଯେତେ ତୁମେ ନିର୍ମାଣ ହେବ ସେତେସେତେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପାଦନ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ । ଯେଉଁମାନେ ନିର୍ମାଣଚିତ୍ତ ଅଟନ୍ତି ସେମାନେ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ଵକୁ ସୁଖ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ଯେଉଁଠାକୁ ବି ଯିବେ, ଯାହାବି କରିବେ ତାହା ସୁଖବାସ୍ତବ ହେବ । ତେଣୁ ଯିଏବି ତୁମର ସମ୍ବନ୍ଧ-ସମ୍ପର୍କରେ ଆସୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ତୁମଠାରୁ ସୁଖର ଅନୁଭୂତି କରନ୍ତୁ, ସେଥିପାଇଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ

ଆତ୍ମମାନଦତ୍ତକର ଗାୟନ ସୁଖର ସାଗରତ୍ତ୍ୱକର ସନ୍ତାନ ସୁଖ ସ୍ୱପ୍ନରୂପ ଆତ୍ମା ବା ସୁଖଦାୟୀ ଦେବତା ରୂପରେ କରାଯାଉଛି । ତେବେ ସମସ୍ତତତ୍ତ୍ୱକୁ ସୁଖ ଦେଇଚାଲ ଏବଂ ସମସ୍ତତତ୍ତ୍ୱକଠାରୁ ସୁଖ ନେଇଚାଲ । ଯଦି କେହି ବି ତୁମକୁ ଦୁଃଖ ଦେଉଛି ତେବେ ତୁମେ ନିଅ ନାହିଁ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯେଉଁମାନେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ସ୍ଥିତିରେ ରହୁଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଜ୍ଞାନୀ ଅଟନ୍ତି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***